

27 octombrie-2 noiembrie

Experiența unității în biserica primară

Textul de memorat: „*Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.*” (Faptele apostolilor 2:42)

Unitatea bisericii este rodul experienței ei spirituale comune în Isus, care este adevărul: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Relațiile dintre membrii cu un parcurs spiritual comun sunt mai solide. Primii adventiști au avut această experiență în timpul mișcării millerite. Căutarea unei explicații pentru dezamăgirea din 1844 i-a unit sufletește. Așa a apărut Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și așa a fost descoperit adevărul despre judecata de cercetare și despre tot ce presupune ea.

Experiența pe care au avut-o ucenicii lui Isus după înălțarea Sa la cer este o mărturie despre puterea pe care o au Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciunea și părtășia de a crea unitate și armonie între niște credincioși atât de diferiți. Ea este posibilă și astăzi!

„Subliniez că părtășia este un element deosebit de important în închinarea colectivă. (...) Nu există niciun substitut pentru relația spirituală care îl leagă pe creștin de ceilalți credincioși și de Domnul Isus Hristos. (...) Isus Hristos aduce mai întâi sufletul la El, dar apoi îl pune întotdeauna în relație cu ceilalți credincioși din trupul Său, biserica.” - Robert G. Rayburn, *O Come, Let Us Worship*, 1980, p. 91

Duminică, 28 octombrie – Zilele de pregătire

Înainte de moartea Sa, Isus le-a promis ucenicilor că nu-i va lăsa orfani, ci le va trimite un alt Mângâietor, pe Duhul Sfânt. Duhul avea să le aducă aminte ce le spusese El și avea să-i îndrume în descoperirea altor adevăruri (Ioan 14:26; 16:13). În ziua înălțării Sale la cer, Isus a repetat făgăduința: „Veți fi botezați cu Duhul Sfânt... Veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori.” (Faptele 1:5,8).

1. Ce au făcut ucenicii în această perioadă de zece zile? Faptele 1:12-14

„În timp ce așteptau împlinirea făgăduinței, ucenicii își umileau inimile în sinceră pocăință și-și mărturiseau necredința. În timp ce-și aminteau cuvintele pe care Hristos li le-a adresat înainte de moartea Sa, ei au priceput mult mai bine înțelesul lor. Adevărurile care le dispăruseră din memorie le erau acum aduse din nou în minte și ei le repetau unul după altul. Ei își reproșau unii altora că nu îl înțeleseseră pe Mântuitorul. Ca o procesiune, scenă după scenă din minunata Sa viață trecea pe dinaintea lor. Meditând la viața Lui curată și sfântă, ei au simțit că nicio strădanie nu va fi prea grea și niciun sacrificiu prea mare ca să poată da mărturie prin viața lor despre caracterul plin de iubire al lui Hristos. O, gândeau ei, dacă le-ar fi fost cu puțință să mai trăiască din nou cei trei ani petrecuți cu învățătorul, cu cât zel s-ar fi străduit să-l dovedească cât de mult îl iubeau și cât de sinceri erau în mâhnirea lor că L-au întristat cândva, prin vreun cuvânt sau printr-o faptă de necredință! Dar se mângâiau la gândul că fuseseră iertați. Și s-au hotărât ca, pe cât le era cu puțință, să-și ispășească necredința

printr-o curajoasă mărturie despre El înaintea lumii. (...) înlăturând orice neînțelegeri, orice dorință de întâietate, ei s-au adunat laolaltă, într-o strânsă comuniune creștină.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed.2014, pp. 28-29

Ce aspirații ai pentru viața ta de credință? Ce poți învăța din regretele pentru faptele trecute pentru a-ți îndrepta viitorul?

Luni, 29 octombrie – De la Babel la Cincizecime

După înălțarea lui Isus la cer, zilele de pregătire spirituală ale ucenicilor au culminat cu revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii. În Vechiul Testament, aceasta era a doua dintre cele trei sărbători majore la care aveau obligația să participe toți bărbații israeliți. Avea loc la cincizeci de zile după Paște (de aici și numele) și se aduceau ca jertfă de mulțumire cele dintâi roade ale pământului.

Este posibil ca, pe vremea lui Isus, Sărbătoarea Cincizecimii să fi inclus și o comemorare a dării Legii pe muntele Sinai (Exodul 19:1). Am putea să vedem aici o dovadă că Legea lui Dumnezeu face parte integrantă din mesajul creștin despre moartea lui Isus, prin care primesc iertare toți cei care se pocăiesc de faptele lor de încălcare a Legii. Un text biblic fundamental despre zilele din urmă pune împreună Legea cu Evanghelia: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12).

Când a fost dată Legea pe Sinai (Exodul 19:16-25; Evrei 12:18), au avut loc numeroase fenomene extraordinare, la fel și la Cincizecime (Faptele 2:2-4).

2. Care este semnificația acestui eveniment extraordinar? Faptele 2:5-13

Cincizecimea era o ocazie de bucurie, o sărbătoare a recunoștinței față de Domnul pentru bunătățile Sale. Puterea lui Dumnezeu se vede în mod special în minunea vorbirii în diverse limbi. Iudeii veniți din tot Imperiul Roman special pentru această sărbătoare au auzit mesajul despre Isus, Mesia, în limba lor.

Cincizecimea poate fi văzută ca reversul „încurcării limbilor” de la Turnul Babel care a determinat răspândirea oamenilor pe pământ. Minunea făcută de Duhul lui Dumnezeu este pentru reunificarea familiei umane. Unirea bisericii lui Dumnezeu la scară globală depune mărturie despre scopul împărăției Sale de a-i readuce pe locuitorii pământului în marea familie a lui Dumnezeu.

Marti, 30 octombrie – Legătura frățescă

În urma predicii și a apelului lui Petru la pocăință și mântuire, aproape trei mii de oameni au înțeles că Isus este Mesia, Cel în care se împlineau făgăduințele din Vechiul Testament. Ei au primit convingerea de la Dumnezeu. Probabil că mulți aflaseră despre Isus și veniseră de departe la Ierusalim ca să-L vadă. Alții poate că îl văzuseră și ascultaseră cuvintele Lui despre mântuirea oferită de Dumnezeu, dar nu se hotărâseră să-L urmeze. La Cincizecime, Dumnezeu a intervenit în mod minunat și a dat mărturie prin ucenici despre învierea lui Isus și despre faptul că, în Numele Său, toți pot avea iertare de păcate (Faptele 2:38).

3. Ce activități aveau în comun acești primi urmași ai lui Isus? Cum a luat naștere această legătură frățescă? Faptele 2:42-47

Prima activitate a acestei grupe de credincioși a fost asimilarea învățaturii apostolilor. Studiul Bibliei este primul pas în dezvoltarea spirituală. Isus însuși le spusese ucenicilor să-i învețe să păzească tot ce le poruncise El (Matei 28:20). Credincioșii au învățat de la apostoli despre viața și slujirea lui Isus, despre învățăturile, pildele și predicile Sale și despre minunile Sale, toate explicate ca împlinire a Scripturilor ebraice scrise de profeți.

Credincioșii se adunau pentru rugăciune și pentru frângerea pâinii (Cina Domnului sau poate doar o masă de părtășie). „Legătura frățescă” transmite ideea de comunitate - credincioșii petreceau frecvent și regulat timp împreună la templu, care era încă locul de devoțiune și închinare, și în case particulare. Rugăciunea este un element vital pentru biserică, dar și pentru dezvoltarea spirituală. Credincioșii „stăruiau” în aceste activități. Lucrarea Duhului Sfânt în viața lor i-a impresionat puternic pe cei din jur – „erau plăcuți înaintea întregului norod”- și a dat o mărturie puternică despre adevărul că Isus este Mesia.

Ce poate învăța biserică ta despre unitate, părtășie și mărturie, din exemplul bisericii primare?

Miercuri, 31 octombrie – Generozitate și lăcomie

O consecință firească a părtășiei urmașilor lui Isus după Cincizecime a fost susținerea lor reciprocă: „aveau toate de obște” (Faptele 2:44,45). Folosirea în comun a bunurilor nu era o condiție impusă de biserică, ci o decizie voluntară a membrilor ei de a-și manifesta dragostea unul față de celălalt în acest mod. Era și o dovadă a unității lor. Susținerea aceasta reciprocă a durat ceva timp. Găsim mai multe detalii în Faptele 4 și 5, dar și în alte locuri din Noul Testament.

În acest context este menționat prima oară Barnaba, care a vândut un teren și a adus banii la apostoli (4:36,37). El este dat ca exemplu demn de urmat.

4. Compară comportamentul și atitudinea lui Barnaba cu cele ale lui Anania și ale Safirei. Care a fost păcatul acestui cuplu? Faptele 4:32-37 Faptele 5:1-11

Pe lângă păcatul de a-L minți pe Duhul Sfânt, Anania și Safira s-au făcut vinovați de lăcomie și de poftă. Probabil că nu există păcat care să distrugă părtășia și dragostea frățească mai rapid decât egoismul și lăcomia. Dacă Barnaba este întruchiparea spiritului de părtășie al bisericii primare, Anania și Safira ilustrează exact opusul. Luca este onest și amintește că în biserică au existat și persoane mai puțin virtuozitate.

Porunca a zecea din Decalog (Exodul 20:1-17) este diferită de celelalte. Acelea se referă la fapte vizibile, iar ultima, la o dorință ascunsă a inimii. Poftea nu este o acțiune, ci un proces al gândirii. La fel ca fratele ei, egoismul, nu este un păcat vizibil, ci o boală a naturii umane păcătoase și „se vede” doar din fapte. Porunca aceasta vizează rădăcina răului manifestat prin faptele condamnate de celelalte porunci. Prin poftă, Anania și Safira au ajuns sub stăpânirea lui Satana la fel ca Iuda, mai înainte.

Cum putem birui pofta din viața noastră? De ce lauda și recunoștința sunt un antidot puternic împotriva ei?

Joi, 1 noiembrie – Grija față de săraci

Folosirea în comun a resurselor era o dovadă vizibilă a unității bisericii primare. Generozitatea descrisă în Faptele apostolilor continuă să fie manifestată și de bisericile din Macedonia și din Ahaia la rugămintea lui Pavel de a-i ajuta pe săracii din Ierusalim (Faptele 11:27-30; Romani 15:26; 1 Corinteni 16:1-4; Galateni 2:10). Darurile strânse de aceste biserici, formate în principal din credincioși dintre neamuri, sunt dovada clară a grijii și iubirii pentru frații lor iudei din Ierusalim. Deși diferiți din punct de vedere cultural și etnic, ei formează împreună un singur trup și cred în aceeași Evanghelie. Părtășia aceasta cu cei în nevoie demonstrează unitatea bisericii.

5. Care spune Pavel că vor fi rezultatele dărniciilor bisericii din Corint? 2 Corinteni 9:8-15

Experiența unității bisericii primare este exemplu și pentru noi. Dar unitatea nu poate exista fără implicarea voluntară a tuturor credincioșilor. Conducătorii primei biserici creștine și-au făcut o misiune din promovarea dărniciilor. Ea trebuie hrănită zilnic, la fel ca dragostea din familie. Și poate fi încurajată și manifestată pe mai multe căi.

Unitatea membrilor bisericii primare a fost stimulată de mai multe lucruri: rugăciunea, închinarea, părtășia, viziunea comună și studiul. Ei au înțeles că misiunea lor era să vestească Evanghelia în toată lumea și că erau datori să se iubească și să aibă grijă unul de altul. Ei au dovedit că sunt una prin susținerea cu generozitate a bisericii locale, dar și a bisericilor din alte locuri, chiar îndepărtate.

„Bunăvoința lor mărturisea că ei nu primiseră în zadar harul lui Dumnezeu. Ce altceva putea da naștere la o asemenea dărnicie decât sfințirea lucrată de Spiritul Sfânt? Atât în ochii credincioșilor, cât și ai necredincioșilor, aceasta era o minune a harului.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 252

Ați dat vreodată dovadă, ca biserică, de generozitate față de alte biserici? De ce binecuvântări v-ați bucurat în acea ocazie?

Vineri, 2 noiembrie – Un gând de încheiere

„Această dărnicie din partea credincioșilor era urmarea revărsării Duhului Sfânt. Cei întorși la Evanghelie erau «o inimă și un suflet». Un interes comun îi stăpânea pe toți, și anume succesul misiunii care le fusese încredințată; iar lăcomia nu avea loc în viața lor. Iubirea pentru frații lor și pentru lucrarea căreia i se consacraseră era mai mare decât iubirea de bani și de averi. Faptele lor mărturiseau că ei prețuiau sufletele oamenilor mai mult decât bogățiile pământești.

Așa va fi întotdeauna când Duhul lui Dumnezeu pune stăpânire pe viață. Cei ale căror inimi sunt pline cu iubirea lui Hristos vor urma exemplul Aceluia care S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. Bani, timp, influență - toate darurile pe care ei le-au primit din mâna lui Dumnezeu le vor prețui numai ca mijloace de înaintare a lucrării Evangheliei.

Așa era în prima biserică și, când în biserică de azi se vede că, prin puterea Duhului Sfânt, membrii și-au dezlipit inima de lucrurile pământești și sunt gata să facă sacrificii pentru ca semenii lor să audă Evanghelia, adevărurile vestite vor avea o puternică influență asupra ascultătorilor.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, pp. 54-55

Pentru studiu suplimentar: *Faptele apostolilor*, cap. 4, „Ziua Cincizecimii”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Geneza 7-13

1. Până la ce dată calendaristică s-a uscat pământul, după potop?
2. Din cine se trag popoarele neamurilor de pe malul mării?
3. Cine erau frații lui Avram, născuți în același an cu el?
4. Cum și-a dat seama Faraon că Sara era nevasta lui Avram?

Istoria mântuirii, capitolul 36

5. Când a știut Stefan că își dădea ultima mărturie?